Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1872.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Evangeliets Gjengivelse.

Tale af Ældste Orson Pratt i Salt Lake City den 10de Decbr. 1871.

(Fra „Deseret News.")

Jeg har i Eftermiddag ikke valgt nogen Text at tale over af den Grund, at ingen har hvilet paa mit Sind, men ved Herrens Aands Bistand vil jeg tale hvadsomhelst, der i Dieblikket indgives mig. Hvad jeg skal tale om, veed jeg ikke, men jeg vil alvorligt anmode alle tilstedeværende gode Folk om deres Tro og Forbøn, at Herren muligen vil udøse sin Aand rigeligt over os.

Det forbauser Størsteparten af den civiliserede Verden, at saamange Tusinder af een Tro have samlet sig i Nordamerikas Indre imellem Klippebjergene. Verden fatter ikke Aarsagen til denne storartede Indsamling og ligesaa lidt Hensigten dermed. Det har ikke alene vakt Opsigt i den amerikanske Nation, men blandt alle Nationer, denne Udvandring fra alle Dele af Jorden, denne Møden tilsammen i det Inderste af Amerika i en Egn, som fra et menneskeligt Standpunkt betragtet tilsyneladende var den ufordeelagtigste af alle, der kunde vælges. Man undres over, hvad der kan bevæge Folk til at forlade deres Fædreland, deres Hjemstavn, deres Slægtninge og Venner og begive sig paa en besværlig Reise over Havet til et nyt Land, og naar de komme did fortsætte Reisen Tusinder af Mile ind i en uindbydende Ørken. Ja, dette er i Sandhed besynderligt, naar man overveier det.

Men jeg vil her gjøre den Bemærkning, at det ikke er nogen menneskelig Indflydelse, der har fremkaldt dette store Særsyn. Intet Menneske er Ophav til denne store Folkevandring til Utah. Om I skulde betvivle hvad jeg siger, saa lad hvilketsomhelst andet Samfund paatage sig at udføre en lignende Gjerning, og see saa hvad der kunde udrettes, trods

al deres menneskelige Viisdom, Evne og Talent. Tag alle de Lærde, som findes i Verden, lad dem slutte sig sammen, og udsend de dygtigste og talentfuldeste Talere iblandt dem til Nationerne, og lad dem anspænde hver en Evne, Gud har skjenket dem, og see saa, om de formaae at udrette noget Saadant, som vi see her for vore Øine. Det lader sig ikke udføre; vi have ingen Beretning i Verdenshistorien om, at noget religiøst Samfund er bleven indsamlet fra alle Nationer til eet Sted siden Frelserens Dage.

Ønske I at vide Aarsagen til denne store Indsamling? Ønske I at vide, hvilken stor Indflydelse det er, som har gjort sig gjældende over dette Folk? Jeg skal sige Eder det. Det er fordi Gud i Himlen har talt til Jorden i disse vore Dage; det er hele Hemligheden. Det er fordi han har sendt Engle til Mennesker paa Jorden, det er fordi Herren ved sine himmelske Sendebud og ved sin egen Røst har kaldet og udsendt sine Tjenere til Menneskeslægten med et Budskab, der paa een Maade er vigtigere end hvilketsomhelst tidligere, et Budskab, der skal berede Veien for hans Søns anden og herlige Tilkommelse.

Men hvad har denne Indsamling at bestille med Beredelsen for Kristi Komme? Kunde I ikke, siger En, blevet hver i sit Land og dog beredt Eder lige godt? Jo, hvis Gud havde befalet os at blive, hvor vi vare, havde det været fuldkommen ret; men hvis Gud har befalet, som vi paastaae han har, at hans Hellige skulle samles sammen til Et, da kunde vi ikke blive beredte for Kristi Komme uden ved at adlyde hans guddommelige Befaling. Det Hele dreier sig altsaa om dette Punkt: Har Gud givet nogen Befaling i Anledning af denne Sag? Har han virkelig beordret denne Indsamling? Har han givet nogen Aabenbaring i det 19de Aarhundrede? Har han sendt Engle til Jorden i vor Tid? Hvis han virkelig har, da er dette Værk, som kjendes under Navnet Mormonismen, Forberedelsen for Guds Søns Komme. Men har han ikke talt fra det Høie, da maa absolut et lignende Værk blive oprettet engang i Fremtiden af et andet Folk, thi en saadan Gjerning er klart og tydeligt forudsagt af Oldtidens Profeter for Aartusinder siden. Hvis vi altsaa ikke ere det Folk, som opfylder disse Profetier, da maa et andet Folk blive opreist herefter under lignende Omstændigheder, før Guds Søn kommer fra Himlene for at regjere som Kongers Konge og Herrers Herre paa Jorden.

Meget er bleven sagt om Kristi Regjering her paa Jorden for en Tid af tusind Aar. Den første Profeti, jeg vil omtale, findes i Johannes' Aabenbaring 14de Kapitel. Den er ofte bleven anført i Løbet af de sidste 41 Aar af mine Troesfæller, men den er af saa stor Vigtighed og vedkommer denne Generation saa nøie, at jeg aldrig bliver træt af at gjentage den. Johannes saae i et Syn paa Øen Patmos Menneskens Søn sidde paa en hvid Sky med en skarp Segl i sin Haand, iført Magt og Herlighed; han saae tillige Engle, og en af disse raabte til ham, som havde det skarpe Sværd i sin Haand, at han skulde gaae ud og høste Jorden, thi Tiden at høste er kommen. Her var der en Antydning af Kristi anden Komme; men forud for denne skulde en Forberedelse gjøres, hvis Beskaffenhed er beskreven i det samme Kapitel. Denne Forberedelse er det, som jeg vil henlede Eders specielle Opmærksomhed paa.

Det var hverken mere eller mindre end en Engel, som skulde flyve gjennem Himlene, et virkeligt Sendebud — ikke et Aandesyn eller noget Lignende, som

man kan aandeliggjøre og bortræsonnere efter Godtbefindende; ei heller en eller anden stor Mand, som skulde opreises her paa Jorden, men en Engel. „Jeg saae en anden Engel flyve gjennem Himlen;" det var altsaa ikke en Person, som skulde opreises og prædike her paa Jorden; ei heller skulde denne Engel flyve omkring blandt Menneskene paa Jorden, men han skulde flyve gjennem Himlen.

Hvilket Budskab skulde denne Eng bringe, og hvem gjaldt det? Johannes siger, at denne Engel bragte det evige Evangelium, der skulde prædikes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Omfatter ikke dette alle Mennesker paa Jorden? Jo i Sandhed. Hvad Andet stod i Forbindelse med dette Evangelium, som skulde forkyndes saa viden om? Hvilken anden Profeti blev udtalt ved samme Leilighed? Jo, den samme Engel forkyndte, at Guds Domstime var kommen. Men Evangeliet skulde dog gjengives til Jorden først, forinden Guds Dom ramte Nationerne. De skulle først høre det, de skulle først advares og maae først have Leilighed til at annamme det himmelsendte Budskab, og bagefter, naar de have forkastet det, skal Guds Domstime komme.

Af disse Profetier lære vi for det Første, at naar Evangeliet atter bliver gjengivet til Jordens Indbyggere, skal det skee ved en Engel; for det Andet, at naar det er gjengivet paa denne Maade, skal det forkyndes for alle Folk paa Jorden uden Undtagelse, og for det Tredie, at Guds Domstime skulde følge umiddelbart efter dette evige Evangeliums Forkyndelse.

Læg nu Mærke til, hvad der er forudsagt i det følgende Vers. Johannes siger: „Og jeg saae en anden Engel følge ham." Der var altsaa to Engle: den første skulde bringe Evangeliet og proklamere Fred til Jordens Beboere, samt den derpaa kommende Dom; den anden Engel havde intet Fredsbudskab at forkynde, hans Proklamation lød: „Den er falden, den er falden, Babylon den store Stad, thi den haver givet alle Hedninger (Nationer) at drikkr af sit Horeries giftige Viin." Heraf erfare vi, at en vis Magt, betegnet ved Navnet Babylon den store, vil hjemfalde til Undergang, efterat Evangeliet, Engelen bragte, var bleven forkyndt. En tredie Engel fulgte derefter, som erklærede, at Alle og Enhver, der ikke vilde annamme Sandhedens Budskab, skulde nedstyrtes i evig Straf og Pine. Efterat Johannes har omtalt disse tre Engles Mission, da først beretter han om GudsSøns Komme, hvorom jeg allerede har talt.

Vi, de Sidste Dages Hellige, have dette Budskab at forkynde, og vi vidne derom i al Frimodighed. Ja vi bevidne for Himlene, og vi bevidne for al Jorden i Gud den Almægtiges Navn, som sendte os, i Jesu Kristi Navn, som gjenløste os, at den første af disse Engle er kommen, at det 19de Aarhundrede er den begunstigede Tid, i hvilken Gud har opfyldt denne gamle Profeti. Gud har i Sandhed sendt denne Engel, og da han kom, aabenbarede han os det evige Evangelium.

Men jeg veed, hvad de tilstedeværende Fremmede nu tænke i deres Hjerte. De tænke udentvivl: men vi have jo det evige Evangelium i denne Bog (Taleren løfter det nye Testamemte), og vi have jo havt det i over atten hundrede Aar, og følgelig hvad Nødvendighed var der for at faae det gjenbragt ved en Engel, naar vi allerede havde det? Hvad som er skrevet i det nye Testamente angaaende det evige Evangelium, kan ikke være meget tydeligt, det kan ikke være, som det først blev aabenbaret; som Bevis her-

paa behøver jeg kun at nævne de fem eller sex hundrede forskjellige Sekter, der alle ere grundede paa denne selvsamme Bog, som I sige indeholder Evangeliets Fylde. Hvorfra stammer al denne Uenighed? hvorfra al denne Meningsforskjel? Hvorfor troer en Sekt f. Ex. paa Barnedaab, en anden paa Overøselse, en tredie paa Neddyppelse, en fjerde at Daaben er heel unødvendig, en femte at kun de skulle døbes, som sige, de forud have følt Syndernes Forladelse, medens atter Andre troe, at Daaben er til Syndsforladelse? Siger ikke alle disse Religionsbekjendere, at de have grundet deres Tro paa det nye Testamente, som efter deres Opfattelse indeholder det evige Evangelium? Heraf kan man lettelig see, at der maa findes en Mangel etsteds.

Vi ville atter henvende vor Opmærksomhed paa det evige Evangelium, Engelen skulde bringe. Hvad kunde man vente, naar Engelen kom? Kunde man ikke med Billighed vente, at naar Gud virkelig sender en Engel fra Himlen med Evangeliet, han da vil gjøre det paa saa tydelig og fattelig en Maade, at der ingen Misforstaaelse kan herske med Hensyn til dets Ordinancer og Principer? Det er idetmindste hvad jeg skulde vente. Aarsagen, hvorfor disse Ting ikke ere saa tydelige i det nye Testamente nu som før, er den, at det nye Testamentes Manuskripter i Aarhundredernes Løb ere blevne afskrevne og omskrevne af uinspirerede Mænd og paa denne Maade overleverede fra Slægt til Slægt. Mange af disse Afskrivere vare utvivl oprigtige og sandhedskjærlige Mænd, men i Tidernes Løb have de gjort sig skyldige i mange grove Forvanskninger af Texten, jeg mener af Originaltexten, af den græske Text; og det samme gjælder om den hebraiske hvad det gamle Testamente angaaer. Disse græske og hebraiske Manuskripter, som saaledes have gaaet fra Haand til Haand, Slægt efter Slægt, og ere blevne kopierede og forandrede meer eller mindre, ere tilsidst komne i de seneste Generationers Hænder i en saadan Tilstand, at de ere indbyrdes meget afvigende og modstridende. Nutidens berømteste Erkebiskopper og Biskopper og andre Lærde, som have samlet sammen Tusinder af disse gamle Manuskripter og sammenlignet det ene med det andet, have afgivet den Erklæring, at der findes hundrede og tredive tusind forskjellige Læsemaader af Originaltexten. Ikke blot en forskjellig Læsemaade af et eller to Vers, men af Originaltexten til det gamle og nye Testamente tagen som et Hele.

Da Kong Jakob paa sin Tid kaldte en stor Mængde Lærde til at oversætte Bibelen paa Engelsk, samlede disse Mænd alle de Manuskripter, som vare til at opdrive. Ved at undersøge dem kunde de naturligvis ikke sige, hvilket var det rette; Det ene stred mod det andet i de tusinde Steder. Uden Inspiration kunde de aldrig afgjøre, hvilket var korrekt, men de gjorde det bedste, de forstod — man kan ikke dadle dem for de forefundne Feil; de vare utvivl sandhedskjærlige Mænd, de samlede disse Manuskripter og oversatte dem efter den Kundskab, de havde om Originalsprogene. Herfra skriver sig vor nuværende autoriserede engelske Bibel — Kong Jakobs Oversættelse, som den kaldes.

Naar jeg gjennemlæser denne Bibel, undrer det mig, at den er saa korrekt, som den er, naar man betænker den Masse Modsigelse, der findes i Originaltexterne. I det Hele taget er Meningen ikke bleven meget forandret, men dog bleven forandret nok til at afføde al den Forvirring og Splid, som nu existerer i Kristenheden; thi alle de nuværende Sekter have allesammen grundet

deres Tilværelse paa den samme Bibel, paa den samme Text.

Hvad er man altsaa berettiget til at vente, naar Gud sender saadan en Engel til Jorden? Mon om han vil sende os en forvirret Masse af Noget, vi ikke kunde forstaae? Nei, den sunde menneskelige Fornuft vilde svare, at Sandhedens Gud vilde sende et fuldkommen tydeligt og bestemt Budskab, der ikke kunde mistydes af dem, der virkelig ønske at kjende den rette Vei. Saaledes er ogsaa Faktum i Sagen.

Jeg holder her i min Haand en Optegnelse, der indeholder mere Læsestof end det nye Testamente, og denne Bog blev fra Begyndelsen til Enden skreven ved guddommelig Aabenbaring og indeholder Verdenshistorie, Profetier og Evangelium. Den blev skrevet paa Guldplader af Profeterne blandt Urindbyggerne af dette Land, hvilke nedstamme fra en Green af Israels Huus. Vi erfare af disse Optegnelser, at Kristus efter sin Opstandelse og Himmelfart i Palæstina Land nedsteg paa det amerikanske Fastland og underviste Folket her flere Gange og overleverede dem det evige Evangelium ukunstlet og fatteligt. Han befalede dem at nedskrive dette Evangelium paa de Tavler, hvorpaa de indgraverede deres Historie, og som vare gaaede i Arv til dem fra Fædrene i cirka sexhundrede Aar.

Denne Bog underretter os tillige om Evangeliets Forkyndelse iblandt Amerikas Urindvaanere; at Herren opreiste tolv Apostler eller Disciple iblandt dem, hvilke prædikede det Evangelium, som Guds Søn personlig lærte dem. De forkyndte dette Evangelium vidt og bredt paa den vestlige Halvkugle, det vil sige hvad vi nutildags kalde Nord- og Sydamerika; de oprettede Guds Kirke og Rige paa dette vestlige Fastland, og Millioner af Befolkningen annammede Evangeliet.

Disse Urindvaanere holdt Optegnelser iblandt sig om dette Faktum i 384 Aar efter Kristi Fødsel. Profeten Mormon havde disse Optegnelser i sin Forvaring, og efter at han havde gjort et kort Udtog deraf paa andre Tavler, overlod han denne forkortede Optegnelse til sin Søn Moroni, som ligeledes var en trofast Herrens Profet, men de øvrige Optegnelser nedgrov han i en Høi i den Deel af Landet, som i vore Dage kaldes Staten New York.

Moroni oplevede at see sin Nations Undergang, han saae dens fuldstændige Udryddelse ved Lamaniternes Haand, der var en anden Green af Israels Huus og dengang en mægtig Nation. Nephiterne eller den Nation, der havde havt disse Optegnelser i sin Eie, bleve udryddede, og Moroni maatte flye fra Sted til Sted og skjule sig i Huler og Skove for at at frelse sit Liv. I Aaret 420 efter Kristus nedgrov Moroni de ham betroede Tavler tilligemed Urim og Thummim, et helligt Instrument, som Seerne benyttede paa dette Kontinent.

Ikke blot Moroni, men mange tidligere Profeter havde forudsagt, at disse Optegnelser skulde i de sidste Dage atter bringes for Lyset ved Hjælp af hellige Engles Betjening, samt at de skulde bringes frem i den Hensigt at berede Veien for Kristi anden Tilkommelse. Dette er derfor den Bog eller det Evangelium, som Johannes saae Engelen bringe tilbage til Jordens Beboere i de sidste Dage; dette er den hellige Bog, som indeholder det evige Evangelium, aabenbaret ved Engelen; dette er den hellige Bog, som Gud befalede sine Tjenere at plublisere for Jordens fire Hjørner som et Vidnesbyrd for alle Nationer inden Menneskens Søns Komme; dette er den

hellige Bog, som indeholder vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Ord, som han talte til Folket paa dette amerikanske Kontinent, da han aabenbarede sig her; dette er den hellige Bog, som skal gaae ud som en Advarsel til al Verden før Kristus kommer i sin Herlighed. Hvis Menneskenes Børn annamme den, vil det være til deres Velsignelse; hvis de ikke annamme den, da vil Guds Ord, forkyndt ved Johannes den Aabenbarers Mund, vorde opfyldt: Guds Domstime vil komme over dem.

Vil Annammelsen af denne Bog afskaffe al den herskende Splid og Uenighed med Hensyn til Jesu Lærdomme? Vil den kunne udjævne Meningsforskjellen mellem de forskjellige Troessamfund? Jeg svarer ja, thi to forskjellige Troessystemer kunne ikke grundes paa de Lærdomme, den indeholder. Hvorfor ikke? Fordi Lærdommene ere saa tydelige i ethvert Punkt, at det er helt umuligt for Nogen med sund Fornuft at misforstaae, hvad i den er givet. Derfor see vi ogsaa, at hvad man med god Grund kunde vente, naar Engelen kom, er skeet: vi have erholdt en Lærdom saa sund og letfattelig, at menneskelig Kløgt og Spidsfindighed formaae ikke at forvanske og fortolke den, saa at det kan faae Skin af at være to eller flere forskjellige Lærdomme.

Lad os f. Ex. tage Daabens Ordinance, hvad siger Mormons Bog om den? Da Jesus besøgte Nephiterne paa dette Fastland efter sin Opstandelse, belærte han dem i sin Naade om, hvorledes denne Ordinance skulde udføres, thi de havde ikke havt Anledning til at see, hvorledes man døbte i Palæstina. Han sagde til dem, at de først skulde troe paa ham og omvende sig fra alle deres Synder og blive som smaa Børn, og dernæst blive døbte til Syndernes Forladelse, og derefter skulde de faae den Hellig-Aand. For at vise dem, hvorledes denne Ordinance skulde udføres, siger han til dem: Hvo, som omvender sig fra sine Synder og ønsker at vorde døbt i mit Navn, ham skulle I døbe paa denne Maade: I skulle gaae ned og staae i Vandet, og I skulle nedlade ham under Vandet og bringe ham op igjen ud af Vandet, og derefter skal han annamme den Hellig-Aands Gave. Han forklarede dem tillige, hvorledes denne Aand skulde meddeles den Døbte, nemlig ved Hænders Paalæggelse.

Kan man vel paa Ord saa tydelige som disse danne sig forskjellige Troesbekjendelser med Hensyn til den rette Døbemaade? Nei, det er umuligt. Den her betegnede Døbemaade kan hverken fortolkes som Bestænkelse eller Overøselse, men kun som Neddyppelse; heller ikke kan man udlede heraf, at Menneskene skulle først annamme den Hellig-Aand eller „Naaden", og derefter blive døbte; men „vorder døbte i mit Navn til Syndernes Forladelse, og saa skulle I faae den Hellig-Aand."

Maaske en eller anden af de Fremmede vilde sige: „Ja, vi indrømme, at Deres Argument er ret, hvis Gud virkelig har givet nogen saadan Aabenbaring; jeg vil endvidere indrømme, at ogsaa i andre Lærepunkter er Eders Bog lige saa tydelig og bestemt; men Spørgsmaalet er: er Mormons Bog virkelig en guddommelig Aabenbaring? hvad Beviser har De for dens guddommelige Troværdighed? Jeg veed nok, De stoler paa Josephs Smiths Vidnesbyrd, at De troer, at Engelen aabenbarede sig for ham og gav ham Mormons Bog, at han oversatte dens Indhold ved Urim og Thummim; men dette er ikke tilstrækkeligt for os."

I mene altsaa, at dette vort Vidnesbyrd hviler ene og alene paa hans

Ord? Sæt, at det virkelig var saa — har den Almægtige aldrig tilforn dømt Verden paa een enkelt Mands Vidnesbyrd? Jo undertiden har han. Han var ved at domfælde den store Stad Ninive paa een Mands Vidnesbyrd, nemlig Jonas's. „Om fyrretyve Dage skal den store Stad ødelægges", sagde Jonas. Denne Mand var helt modfalden, fordi Herren kun sendte eet Vidne med saadant et Budskab, ja han var saa forknyt, at han endog bad Folkene at kaste ham overbord, thi han vilde foretrække Døden. Dette gjorde de. Herren havde nemlig reist en Orkan, saa alle Mand ombord bleve bange, og ifølge deres Traditioner troede de, at en eller anden Uværdig maatte være iblandt dem. Jonas sagde, at han havde forkastet Herrens Befaling, og hvis de blot vilde kaste ham overbord, vilde Stormen stilles. Men Herren havde beskikket en Fisk til at opsluge Jonas og derefter at udspye ham paa Strandbredden. Herrens Ord skete atter til ham, befalende ham at gaae og opfylde sin Mission. Han gik og prædikede for Ninive og forkyndte dens Indvaanere hvad Herren havde isinde at gjøre. De omvendte sig derfor i Sæk og Aske, fra Kongen af ned til Betleren — Alle omvendte sig fra deres Synder, og Herren havde Medynk med dem og sparede dem paa Grund af deres Omvendelse.

Hvad vilde Følgen blevet, hvis de havde forkastet denne ene Mands Vidnesbyrd? Rimeligvis deres Undergang. Istedetfor at omvende sig, kunde de have sagt: vi troe ikke paa den Historie, Jonas fortæller os, at Gud har sendt ham til os, at en Hvalfisk har slugt ham og senere udspyet ham ifølge Guds Befaling. Hvad bryde vi os om det? Manden er jo forrykt, han er gal, han er sindssvag! Om de havde tænkt eller sagt saaledes, vilde de uden tvivl blevet udryddede og deres Stad ødelagt; følgelig Gud anseer sig for berettiget til at dømme Menneskene paa een Mands Vidnesbyrd.

Men undertiden nedlader han sig til at sende flere Vidner. Vi have saaledes fire Vidner, hvis Skrifter ere naaede ned til vore Dage, om Jesu Kristi Opstandelse — en af de allervigtigste Begivenheder, som nogensinde have fundet Sted i Verden. Kun fire Mænd, som saae Jesus efter hans Opstandelse, have vidnet derom i det nye Testamente. O, siger man, vi have mange flere end fire! Det troer jeg neppe; jeg kan kun finde fire, som have skrevet derom. Ingen Kvinder have skrevet om, at de saae ham, thi der findes ingen Kvindes Epistel eller Beretning i det nye Testamente. Jeg betvivler aldeles ikke, at nogle af Kvinderne paa hiin Tid vidnede om Jesu Opstandelse, men vi have intet Skriftligt derom fra deres Haand. Fire af det nye Testamentes Skribenter saae Jesus efter hans Opstandelse, og hele Kristenheden i vor Tid troer, at Kristus opstod fra de Døde, fordi disse fire Mænd vidne derom.

Men siger ikke Paulus, at han blev seet af ham og senere ved en vis Leilighed af femhundrede Brødre paa eengang? Jo, vi formode, at han har sagt saaledes, fordi Forfatteren af Apostlernes Gjerninger siger, at Paulus har sagt det, men hele dette Vidnesbyrd hviler paa denne Forfatters Ord alene, hvis Navn man antager er Lukas. Lukas siger, at Paulus saae Jesus; Lukas siger, at han senere blev seet af femhundrede Brødre, eller rettere sagt, han siger, at Paulus sagde saaledes. Altsaa, saadant et stort og vigtigt Faktum som Guds Søns Opstandelse hviler kun paa fire Mænds Vidnesbyrd, og disse ere forlængst døde. Man kan ikke udspørge dem, man kan

ikke prøve dem ved Diskussion, om deres Vidnesbyrd er sandt, man kan ikke gaae til dem og faae en detailleret Beretning om Biomstændighederne ved denne Sag; nei, man maa tage tiltakke med fire Mænds Udsagn, hvilke ere døde og borte for en 1800 Aar siden, og dog troe I deres Vidnesbyrd; det samme gjør jeg og alle de Sidste-Dages Hellige.

Et andet Sted staaer der skrevet i det nye Testamente, at Jesus engang skal have sagt, at ved to eller tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes. Er det virkelig Tilfælde? Er to eller tre Vidner nok til at dømme hele Menneskeslægten og levne den uden Undskyldning? Ja, Jesus siger saaledes. Dette seer man ogsaa Stadfæstelse paa i Syndflodens Dage. Noah, Sem, Kam og Japhet vare de eneste Vidner, som forkyndte hiin Slægt om den forfærdelige Straffedom, der forestod, hvis de ikke omvendte sig. Menneskene annammede ikke dengang disse fire Mænds Vidnesnesbyrd, og følgelig omkom de i Floden. Gud dømmer altsaa Verden efter det Antal Vidner, som **han** finder forgodt.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Vi optage følgende Bemærkninger fra „Ogden Junction“:

Forslaget at optage Utah i Unionen som Stat synes at blive gunstigt optaget af de mere fremragende Senatorer og Repræsentanter i Washington, saavel som af den indflydelsesrigeste Deel af Pressen. Stemningen blandt Folket i Amerika er i Almindelighed, at hidtidige polygamiske Ægteskaber skulle legaliseres, men fremtidige polygamiske Ægteskaber forbydes ved Lov. I denne Henseende vil man vel sagtens tillade Befolkningen i Utah at yttre sin Mening. Det synes at være bleven næsten en Skik, naar Utahs Sager tages under Behandling, at Statsmænd og Skribenter ville afgjøre ethvert Spørgsmaal, uden at tage mindste Notits af Utahs Borgeres Mening. Men i dette Tilfælde vil man da blive nødt til at raadføre sig med dem, og vi forvente, at en Røst skal lyde fra disse Bjerge til Jordens yderste Grændser — en Proklamation af Principer, som ere udgaaede fra Jehovah og som endnu ville blive annammede af de Gode og Ædle i ethvert Land paa denne Klode.

Hvilken Vending de politiske Begivenheder end ville tage med Hensyn til „Mormonismen“, een Ting er vist: den vil udspredes vidt og bredt og vinde Hævd i sin store Mission som Verdens Forædler. Der vil blive gjort fortvivlede Anstrengelser af frafaldne Mormoner og Embedsjægere, hvis Levevei staaer i Fare, paa at hindre Utahs Optagelse som Stat, men deres rænkefulde Anslag og egoistiske Kneb vil kun være som Straa i Veien for det Folk, hvis Maal er Frihed og Hæder.

Naar Dagen kommer, da vor Statskonstitution skal tages under Drøftelse, lad os da lægge en viis og retskaffen Plan for vor Politik, og vi haabe, at „Mormonerne“ ville optræde med den Sindighed, Enighed og Energi, som allerede har gjort dem saa navnkundige i hele Verden.

Korrespondance.

Amerika.

St. George, Utah,
den 11te Decbr. 1871.

Ældste George Reynolds, Liverpool.

Kjære Broder.

Den 20de November forlod jeg i Selskab med Flere denne By paa en Tour til Settlementerne ved Rio Virgin Floden. Vi passerede gjennem Washington, Harrisburg, Leeds og Tokerville og naaede heldig Virgin City, hvor vi afholdt Forsamlinger. Vi havde ogsaa en god Forsamling i Rockville, derfra vendte vi tilbage til Virgin City og fortsatte dernæst Reisen til Hoisletten ved Windsor Castle Kilden i Arizona, hvor vi ankom den 23de Novbr. Næste Morgen fortsatte vi vor Reise gjennem Cottonwood Bjergpasset til Long Valley, omtrent 30 engelske Miil,[1] den halve Veilængde gjennem dyb Sand.

I Mount Carmel og Glendale afholdtes Forsamlinger, der vare lærerige og opmuntrende for de Hellige. Befolkningen i denne Dal bestaaer hovedsagelig af Sodskende, der brød op fra deres Settlementer ved Muddy Floden, for at slippe fri for de høie Skatter Staten Nevada paalagde dem, og som efterlod sig Frugterne af flere Aars Arbeide og Flid. De havde hostet noget Mais den sidste Sommer, endskjondt Græshopperne havde odelagt den tidlige Grøde og Græsgangene, hvad der var Tilfælde i alle Settlementerne i det sydlige Utah. Ikkedestomindre ere de Hellige ved godt Mod og haabe paa Fremtiden.

Denne Egn omkring Rio Virgin Flodens Udspring bestaaer af godt Agerland og paa Høiderne er der gode Græsgange, Brænde og Tømmer i Overflodighed. Der findes tillige gode Steenbrud og det tegner til, at der findes Kul omtrent midtveis mellem Settlementerne.

Den 27de Novbr. kjørte vi til Kanab City, 25 Miil, og afholdt Forsamling sammesteds om Aftenen. Denne By er beliggende i en Boining af Bjerget ved Mundingen af Kanab Creek Kanyon og har en fortrinlig Udsigt over hele Landet saalangt som til Buckskin-Bjergene, gjennem hvilke Colorada Floden løber. Her har man umaadelige Strækninger af de herligste Græsgange. Kanab er det indianske Navn for Piil, der voxer langs Bækkens Bredder.

Telegraflinien er bleven forlænget fra Tokerville til Rockville og derfra over disse Hoisletter til Kanab City. Den 28de reiste vi til Windsor Castle Ranch og paa Tilbageveien overnattede vi hos A. P. Winsor, som fører Opsyn dersteds. Næste Aften leirede vi os ved Shadow Rock; den 30te begyndte vi Nedstigningen fra Høisletterne, satte over Rio Virgin Floden, tæt ved Harrisburg og ankom til St. George omtrent Kl. 5 om Eftermiddagen, efterat have tilbagelagt i det Hele en Strækning af 250 Miil.

Den 6te dennes gjorde vi atter en Tour i sydostlig Retning ind i Arizona for at bestemme den ny Vei over Hurricane Ledge og kom tilbage den 9de. Ældste Joseph W. Young har afstukket Grændselinien mellem Utah og Arizona. Vi have undersøgt et Pas i Bjergene omtrent 6 Miil fra Fort Pierce og 20 Miil fra St. George, hvor en bedre Vei kan anlægges, og som tillige bliver ti Miil kortere end den nuværende til Colorada Floden.

Min Helbred er god, og det samme er Tilfælde med Broder George A. Smith og de øvrige Brødre, som tilbringe Vin-

teren med os i denne Egn. Vi besøge Settlementerne, opmuntre de Hellige, udforske Landets Resourcer og opsøge sikkre Hvilesteder for de Hellige mellem disse majestætiske Bjerges Gjemmer.

Veiret er meget behageligt om Dagen, men Nætterne ere kolde. Tempelarbeidet skrider godt frem hersteds; der bliver i denne Tid lagt Tag paa det nye Tabernakel og Folket har travlt med sine Haver og andre Arbeider, der henhøre til Aarstiden.

Bedende Gud at velsigne Dem i Deres Arbeide forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet.

Brigham Young.

Danmark.

Kjøbenhavn, den 25de Januar 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

I Haab om, at det muligen kunde interessere nogle af „Stjernens" Læsere, tillader jeg mig at sende Dem følgende korte Skitse om Tilstanden i Kjøbenhavns Konference.

Søndagen før Nytaar overværede jeg et Greensmøde paa Nordvest-Sjælland, hvor endeel Hellige og nogle Fremmede havde indfundet sig. At dømme efter den Aand, der tilkjendegav sig baade hos Missionærerne og vore Søskende under mit korte Ophold paa denne Egn, maa jeg sige, at Tilstanden var god. Brødrene syntes at være fulde af Liv og meget ivrige i at udsprede Lyset iblandt vore Medmennesker, hvilket bevistes derved, at ikke saa faa Fremmede besøge vore Forsamlinger i den senere Tid. Dette har naturligvis ogsaa sat „Leiesvendene" i Aktivitet, og de anvende deres Indflydelse til at advare Folket for de Sidste Dages Hellige.

Fra denne Green tog jeg en Fodtour til den nærmestliggende, nemlig Vestsjælland, som er den største Green i Konferencen, med Undtagelse af Kjøbenhavns By. Stemningen der var meget livlig, og der er større Udsigt til Værkets Fremgang i denne Green end i nogen anden. Forsamlingerne ere godt besøgte af Fremmede, der med Opmærksomhed lytte til Brødrenes Vidnesbyrd; man mærker heller ikke noget til den Oprørsaand og Forstyrrelseslyst, som var saa almindelig i tidligere Dage. Der døbes ikke saa Faa i denne Green; Missionærerne ere nidkjære i deres Virksomhed og det lokale Præstedømme understøtter dem efter bedste Evne. Efterat have afholdt flere Forsamlinger her, samt besøgt mange af de Hellige og Fremmede, begav jeg mig til

Sydsjælland, hvor jeg ligeledes fandt alt i sin Orden, og en Opvækkelse synes at have fundet Sted blandt de Hellige. Fremgangen blandt de Fremmede er ikke stor paa denne Egn, da vi kun have en Ældste der for Øieblikket, hvis Tid er deelt mellem de Hellige og Fremmede. Ogsaa her overværede jeg flere gode Forsamlinger og efter en Uges Ophold fortsatte jeg Touren til

Lolland og Falster. Missionærerne der have de bedste Forhaabninger om Sandhedens Udbredelse og vente inden ret længe at kunne høste Frugter af den udsaaede Sæd. Brødrene ere fulde af Liv og Iver, endskjøndt de maae udføre saagodt som alt Arbeidet allene, thi det lokale Præstedømme kan ikke yde dem saa megen Hjælp som i de andre Grene. Avisberetningerne fra Utah synes allerede at have tabt deres Pirringsevne, Folket synes ikke at tage stor Notits deraf.

Hvor jeg har reist, lægge de Hellige for Dagen en fast og urokkelig Over-

bevisning om Guds Riges endelige Seir, og de see i Aanden hen til den Dag, da de Trofaste skulle erholde Lønnen for deres Kamp for Sandhedens Sag. Jeg føler til at velsigne mine Brødre, som arbeide i Forening med mig i denne Konference, for deres utrættelige Flid, og Herren vil engang gjøre dem til Kristi Medarvinger, hvis de holde trofast ud til Enden.

Deres Broder i Evangeliet
Peter F. Madsen.

S v e r r i g.

Stockholm den 17de
Januar 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Efter at være hjemkommen fra en Tour til Uppland, vil jeg idag sende Dem nogle Linier om Tilstanden i denne Konference.

I Uppland afholdt jeg syv Forsamlinger, hvilke vare særdeles godt besøgte af Fremmede og Hellige. Folket lytter med stor Opmærksomhed til vore Brødres Vidnesbyrd om det Sidste-Dages Værk, men endnu ere ikke Mange døbte; dog haaber jeg, at flere af de mange Troende, som elske Evangeliets glade Budskab, snart ville slutte Pagt med deres himmelske Fader. Brødrene arbeide med megen Flid for Værkets Fremme, og de Hellige ere trofaste i Opfyldelsen af deres Pligter og Fred og Glæde hersker allevegne blandt dem, formedelst Guds Aands Indflydelse.

Juledags Aften samledes de Hellige i Stockholms Green til et Festmaaltid, hvortil hver ydede sin Skjærv. Der var i det Hele henved hundrede Deeltagere, hvilke senere paa Aftenen opmuntrede hverandre med Sang og religiøse Taler. Det var i Sandhed en behagelig Sammenkomst og en god Aand herskede.

Jeg har oprettet en engelsk Skole her i Byen, som jeg haaber maa være af nogen Gavn for vore Søskende; den tæller allerede 40 Elever og gjør god Fremgang.

Forleden Dag blev en af vore Brødre sat i Arrest paa 14 Dages Vand og Brød for Evangeliets Forkyndelse. Det er sørgeligt, at et saakaldet liberalt og oplyst Folk vil gribe til saadanne uværdige Midler for at hindre deres Medmennesker at udføre hvad deres religiøse Overbevisning tilsiger dem at være ret; men jeg haaber, at de engang maae indsee, at et Menneskes Tro og Samvittighed ikke kan omstøbes ved saadanne uretfærdige Midler. Det ligner i al Fald ikke d e n H e r r e s Lærdomme, hvem de paaberaabe sig at tjene.

Min Helbred er god og jeg føler mig velsignet af Herren i mit Arbeide. Min Bøn er altid for Dem, Broder Peterson, at Herren maa velsigne Dem i Deres Plads og fylde Dem med sin Aand til Veiledning for Værkets Fremme i Skandinavien.

Deres Broder i Pagten
Eric Peterson.

En anklaget Mormon.

(Fra „Philadelphia Telegram.")

(Følgende er en Reisendes Beretning om hans Sammenkomst med Præsident Daniel H. Wells i Salt Lake City, som man vil erindre er anklaget for Mord, men løsladt paa Kaution).

Man føler sig helt forlegen heroppe med Hensyn til Etikettens Fordringer, hvorom hverken Haandbøger eller Erfaring kan sætte den Reisende paa det Rene, og i dette Dilemma befandt jeg mig, da jeg traadte ind i Præsident Wells Dagligstue og uventet stod ligeover for to af hans Hustruer.

Hvad som forekom mig ganske besynderligt, faldt helt naturlig for ham, thi med den størst mulige Ro sagde han: „Dette er min Hustru Hannah, og dette min Hustru Mary", og dermed var Præsentationen gjort. Derpaa satte vi os, medens to af Børnene klattrede op paa hans Knæ og blev venligt kjærtegnet af ham, medens vi passiarede.

De Fleste, der skriver om Kvinderne i Utah, skildre dem som melankolske og nedtrykte, men jeg mærkede ikke til noget Saadant, fra Præsident Youngs „Løvehuus" til den simpleste Hytte i Utah, hvor jeg har havt Leilighed at komme. Frihed i Tale, Uafhængighed i Mening og Opfattelse og Ivrighed for deres Anskuelser var karakteristisk for alle de Mormon-Kvinder, jeg traf sammen med.

Hvis Polygami er et trykkende Aag, synes Bærerne deraf at elske det; de ere alle enige om at finde sig i deres jordiske Betryk, i Betragtning af de himmelske Goder, det vil forskaffe dem, og uden Undtagelse erklære de sig for de mest velsignede og hædrede af Evas Døttre.

Selve Udseendet af denne Mand til dem af disse taalmodige Kvinder modbeviser den blodige Klage, som er reist mod ham af den berygtede Vagabond Bill Hickman. Mr. Wells er en høi, stærktbygget Mand, med kraftige Ansigtstræk og en ubetydelig Feil ved det ene Øie. Hans Haar er lyst og fyldigt, og Partiet over Øinene meget fremtrædende; men Underansigtet udtrykker en Blanding af Humor og Velvillighed, som i Forening med hans bramfrie Optræden giver Manden et behageligt og indtagende Væsen.

Han er en Mand af stor Tankefrihed og gjør sig ingen Umage for at omstemme Andres Mening. Han staaer anklaget for Mord og venter snart at erfare Udfaldet af Sagen, endskjøndt han ikke sætter nogen Lid til sine Dommeres Retfærdighedsfølelse. Han talte ikke gjerne om denne Sag, og Maaden hvorpaa han betragtede den syntes mere at udtrykke Nysgjerrighed over hvad „de dernæst vilde hitte paa" end af Frygt for hans egen Skjæbne.

Men om Mormonernes Troesbekjendelse var han mere konversabel, og blev varmere og varmere jo længere vi behandlede dette Emne. Han havde fulgt den fordrevne lille Skare fra Nauvoos mørke Dage og skildrede med Begeistring sin Vandring over de golde Alkali-Ørkener og de sneedækte Bjerge til det forjættede Land, der var bleven deres Leder betegnet i et Syn, indtil han endte med en gribende Skildring om deres møisommelige Tour gjennem Emigrations Kanyon, der var deres Pisga, hvorfra de første Gang skuede Dalen ved Søen, hvor de byggede deres Stad og fandt Hvile for en Tid for Forfølgelserne.

Han betragter de nyere Tiders Angreb mod dem, som en Advarsel fra Himlen, beregnet paa at minde dem om de-

res Pligter og vække dem af deres Lunkenhed, og som kun vil tjene til at bringe dem tættere sammen og anspore dem til større Nidkjærhed og Opoffrelse end nogensinde.

En New York Avis havde netop den Dag bragt Efterretning om Arrestationen af „Parley Kanyon", en af hans saakaldte Medskyldige i Mord. Det morede ham fortræffeligt at tænke paa, hvorledes de vilde bringe denne 20 Miil lange Bjergkløft for Retten i Forhør.

Han har fem og tyve levende Børn; det var derfor ikke saa underlig at nogle af dem kigede ind i Værelset under vor Sammenkomst. Tre smukke Blodiner kom saaledes ind, hvem jeg gjenkjendte fra Theatret, hvor jeg havde seet dem nogle Aftener forud.

Endskjøndt han aldeles ikke gjorde sig nogen Umage for at omvende mig, var han dog meget meddeelsom betræffende deres besynderlige Religion, og dette gjorde han med en saadan Overbevisning og Alvor, at der er ingen Tvivl tilbage i min Sjæl med Hensyn til Mandens Oprigtighed.

Hans Hustruer syntes at omgaaes hverandre i fuldkommen Sympathi og Enighed og talte frit og ugenert i hans Nærværelse. I Sandhed, naar man saae ham saaledes omgiven af sin Familie og at omgaaes dem saa frit og venligt, er det aldeles umulig for Nogen at troe, at denne Mand har taget Nogen af Dage eller foranlediget Nogens Død. Der synes ikke at være Ild nok i ham til at gjøre ham til en Enthusiast, og aldrig i nogen anden Egenskab kunde en saadan elskværdig Person have tilraadet en slig Daad.

Han havde seet og kjendt Martyrerne, som faldt for hans egen Tro i Carthage Fængsel, men Erindringen herom ophidsede ikke ham saaledes som Tilfældet var med John Taylor, der endnu bærer en Kugle i sin Side, som et Minde om de Kristnes Fordragelighed. Der er intet Mørkt eller Hevngjerrigt i Præsident Wells' Natur, og naar man seer en saadan Mand lee muntert og fornøiet i sine Børns og Hustruers Kreds, kan man ikke troe saadanne Historier, som Bill Hickman har opdigtet, for hvem et Mord mere eller mindre synes at være en Bagatel, og som nu, da hans Løbebane sandsynligvis er tilende, søger at gjøre hvemomhelst til sine Medskyldige.

Bønskrift til de presbyterianske Kvinder
til Fordeel for Kvinderne i Utah.

(Fra New York Observer.)

Takket være Herren har Bestyrelsen af den indre Mission sendt hans Høiærværdighed Pastor Josiah Welch til vor Stad for at oprette en presbyteriansk Menighed her. En Organisation er allerede dannet, som med Guds Hjælp tegner til at ville udrette meget Godt, men en Betingelse for at den gjør den forønskede Fremgang er, at vi faae et passende Gudshuus, hvilket ikke kan bygges

for mindre end 25 eller 30,000 Dollars, paa Grund af Materialiernes nuværende Kostbarhed og Arbeidslønnens Høide.

Vi bønfalde derfor vore Sødskende i Kirken at komme de stakkels bedragne og nedværdigede Kvinder i Utah tilhjælp. Hundreder af dem ere blevne Mormonismens ufrivillige Trælle; men nu hilse de den nye Bevægelse her som deres Befrielses Morgenrøde. Hundreder af dem vilde med Glæde aabne deres Hjerter for Evangeliet, hvis de blot kunde overbevises om, at de ikke atter blive skuffede. Man kan kun naae disse Folk gjennem Kirken, men et Gudshuus er absolut nødvendigt for Kirkens Virksomhed iblandt dem.

Vi bede derfor fem tusind Kvinder af vor Kirke at give i Gjennemsnit fem Dollars hver, som en Julegave til Herren, til Opførelsen af en saadan Bygning. Vi ere overbeviste om, at Gud vil velsigne Eders Gave og bringe Glæde til mangt et Hjerte heroppe og bidrage til at vinde Sjæle for den Herre Krist. Send Bidrag til Mr. J. E. Royle.

Undertegnet af elleve
presbyterianske „Fruer",
bosiddende i Salt Lake City.

Erklæring fra Kvinderne i Utah til hele Verden.

(Fra Deseret News.)

De Sidste-Dages Helliges gode Navn og Rygte er et Thema, som mangen Nyhedskræmmer i Aarenes Løb have søgt at gjøre sig en Indtægtskilde af ved at variere det paa alle Maader i Bøger, i Aviser, ved Forelæsninger osv.

Som Kvinder af de Sidste Dages Helliges Samfund skylde vi os selv saavel som Alle, der skrive og tale Sandhed om os, at gjøre rede for en grov Spekulation, som nu er sat i Gang paa Sandhedens og vor kvindelige Æres Bekostning. Vi hensigte nemlig til Presbyterianernes Bønskrift, som stod indrykket i „Deseret News" for 13de dennes og som var optaget efter New York Bladet „Observer". Vi ville her fremlægge en Rundskrivelse, som ledsagede nævnte Bønskrift.

„Deres Høiærværdighed N. N. Min kjære Herre. Jeg tager mig herved den Frihed at sende Dem et Bønskrift, som vi have ladet publisere. Vil De have den Godhed at oplæse det i Deres Kirke og overlade det for videre Offentliggjørelse til nogle Damer af Deres Menighed, som maatte interessere sig for denne Sag, samt modtage hvad Bidrag Deres Menighed maatte yde og sende samme til os uopholdelig.

„Herren har aabnet en viid Dør for os i denne Stad (Salt Lake City); men vi kunne ikke udrette Stort uden Hjælp udenfra. Dette er en Opgave, som paahviler hele Kirken. Den episkopale Menighed det har allerede anskaffet sig et Gudshuus, der koster 50,000 Dollars. Methodisterne have begyndt paa et, der vil koste omtrent ligesaa meget. Vi ere overtydede om, at vore Meningsfæller ikke

ville holde af at staae tilbage for andre Troessamfund. Vil De hjælpe os?

„Deres Broder i Kristo,
Josiah Welch."

Ovenstaaende Rundskrivelse er en fuldstændig Sanktion af de fremmede Damers Bønskrift i alle dets saarende og fornærmelige Udtryk. Og denne Geistlige, som er sendt hid af den indre Missions Bestyrelse for at virke for Folks Saliggjørelse, begynder sin Virksomhed iblandt os med at sanktionere og understøtte en saa skjændig og løgnagtig Skildring af Tusinder af ædle Kvinder, der have lagt den sande Kvindes Dyder for Dagen, idet de have fulgt hine brave, høimodige Mænd, som med gudhengivent Sind og exempelløs Energi have forvandlet en Ørken til en smilende Have, og i Forening med dem grundlagt et Samfund, hvis Særkjende er Fred, Dyd og Lyksalighed, og derved banet Veien til Lykke for Andre, som havde mindre fysisk og moralsk Mod.

Vi spørge: Har Hr. Welch ved denne Leilighed lagt Evangeliets Aand for Dagen? Tillader Evangeliets Aand, at man hæver sig selv ved at rive Andre ned? Vi maae sige med den gamle Apostel: „Men vi have ikke saaledes lært Kristum." Exempel er bedre end Ord, og vor Religion lærer os at gjøre mod Andre, hvad vi ønske de skulle gjøre mod os. Som et Folk have vi ikke blandet os i deres Sager eller antastet deres Religion. Hvorfor gjør man dette Forsøg paa at belyve os saa skammelig? Hvorfor ønsker man, at hele Verden skal betragte os som „bedragne og nedværdigede" og hvorfor indbilder man Verden, at „vi hilse denne Bevægelse som vor Befrielses Morgenrøde?"

Svaret er tydelig nok fremsat i ovenstaaende Rundskrivelse. Presbyterianerne maae, for at blive ligesaa populære som Methodisterne og de Episkopale, anskaffe sig ligesaa kostbar en Kirkebygning som disse. Penge maae skaffes tilveie! man maa røre ved deres Troesfællers Hjerte og vække deres Sympathi for at naae deres Pung, og Kvinderne i Utah blive æreskjændede ved at fremstilles for Verden som værende i den ynkeligste og beklageligste Tilstand! Og denne Krænkelse skulde vi taale? en Krænkelse, som ovenikjøbet tilføies os af Repræsentanter af vort eget Kjøn, hvilke nylig ere komne iblandt os! Nei, mine Damer, vi ønske Eder al den Lykke og Popularitet, I kunne erhverve paa ærlig Maade, men ikke paa vor Bekostning.

„Hundreder af disse bedragne og nedværdigede Kvinder vilde med Glæde annamme Evangeliet" osv. En stor Feiltagelse. Ingen sand Sidste-Dages Hellig, nei end ikke een, vil lade sig lokke over til de sekteriske Troesbekjendelser. Vi kunne ikke gaae fra en ophøiet Religion til en ringere. Hvem vilde bytte sit Guld for Tin?

Da vi flyede til disse golde Dale, forlode vi den forvanskede Kristenhed, vi unddrog os dens Forfølgelsesaand. Vi havde til Grunden prøvet dens Værd og tilegnet os alt det Gode, den kunde byde, inden vi adlød Herrens Kald i disse Dage: „Gaa ud fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager," og medmindre vi først skulde miste vor Forstand og vanære vort Væsen, kunde vi umulig vende tilbage til den.

Det bekræfter sig nu som fordum, at Evangeliets Net samler alslags Fisk, men vi ansee det for uædelt og uretfærdigt at brændemærke et helt Samfund ifølge nogle Enkeltes Udsagn. Fordi vi have havt en meenedersk Fru Hawkins iblandt os, vilde det være høist ubilligt at stemple alle Kvinder i Utah som util-

fredsie og uloyale, eller at fremstille os som „Mormonismens ufrivillige Trælle".

Ingensteds agtes Kvinden høiere, ingensteds paa Jorden værnes der bedre om hendes Ære, og vi kjende intet Sted i Verden hvor hun nyder saa stor Frihed og Lyksalighed, som netop her.

Vor Religion, Jesu Kristi Evangeliums Fylde, med al dens Ordinancer, Gaver og Kræfter, staaer i Kundskab, Viisdom og Reenhed saa langt over alle andre Troessystemer som Himlen over Jorden. Den har lært os at gjøre mod Andre, hvad vi ønske at de skulle mod os, og den har lært os at paasee vor egen Dont.

Den Gud, vi dyrke — Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og vor Herre og Frelser Jesu Kristi Fader vilde ikke nedværdige sig til at annamme et Tempel, der var bygget for Midler erhvervede paa saa uhæderlig en Maade.

Til Slutning ville vi sige til de presbyterianske Kvinder i Verden paa vore gode og alle sande Sidste-Dages Helliges Vegne: giv saa meget I ønske, hvad I ønske og til hvem I ønske, men giv ikke en Stilling til „de bedragne og nedværdigede Kvinder i Utah".

Undertegnet af
Kvinderne i Utah.

Nyt fra Utah.

Præsident B. Young befinder sig atter i Salt Lake City, efter sin Tour til Syden. Hans Helbred er god, hans Aand rolig og tillidsfuld. Han mødte i Retten den 2den Januar, ifølge en Anklage for Mord, og uagtet der tilbødes en halv Million Dollars i Kaution for ham, afslog Dommer McKean at modtage samme. Præsident Young boer i sit eget Huus, men under en Marschals Opsigt. Sagen er imidlertid udsat til 11te Marts, da „Ringen" mangler Penge til at betale Vidner, Jurymænd og andre Omkostninger med. Distrikts-Athorney Bates skriver til Regjeringen: „Udgifterne beløbe sig allerede til 15,000 Dollars, og vi have ikke en Stilling for nuværende eller fremtidige Udgifter. Jeg seer ingen anden Udveie, end at Regjering maa skaffe Penge strax til Behandlingen af de indankede Forbrydelser eller opgive det Hele."

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.